

N:o 45.

Ank. till Riksd. kansli den 20 april 1888, kl. 11 e. m.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändring i gällande bestämmelser rörande landstingsskattens utgörande.

Uti 2 mom. af § 47 i förordningen om landsting den 21 mars 1862 stadgas, att de afgifter, som af landsting blifvit till uttaxering beslutade, skola i de fall, då icke några sådana särskilda bestämmelser finnas meddelade, som i 1 mom. af samma paragraf omtalas, utgå i förhållande till den allmänna bevillning för fast egendom eller för inkomst af kapital eller arbete, som af en hvar skattskyldig till statsverket erlägges. Den sålunda bestämda grund för utgörande af landstingsskatt skiljer sig från de i § 58 af förordningen om kommunalstyrelse på landet stadgade grunder för kommunalutskylders utgörande bland annat deruti, att enligt sistnämnda lagrum kommunalutskylder skola utgå jemväl för sådan jordbruksfastighet, för hvilken bevillning ej erlägges, hvarvid till beräkningsgrund tages det belopp, som, derest bevillning för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevillning svarar. Då nu staten enligt gällande bevillningsförordning är befriad från bevillning, så följer häraf, att för vissa staten tillhöriga fastigheter, hvilka för statsverkets räkning disponeras, erlägges kommunalskatt, men icke landstingsskatt.

I en inom Andra Kammaren afgifven och till lagutskottet hänvisad motion, n:o 131, erinrar herr *J. Rundbäck* om detta förhållande; hvarefter motionären vidare anför. Häraf följde, att då boställen eller andra lägenheter indroges till statsverket och utarrenderades för dess räkning, de frikallades från utgörande af bevillning och med detsamma från landstingsskatt. Olägenheter af ett dylikt förfarande och dess

menliga inverkan på flera landstings finanser och verksamhet hade redan försports och tilltoge i samma mån som allt flera och flera boställen indroges och bortarrenderades. För att afhjelpa de påvisade olägenheterna hade man flerstädes tillvägagått på det sätt, att man för att undfå landstingsskatt af arrendatorerna af kronans domäner upptaxerat dessa allt efter tycke och smak för inkomst af arrende och sedan hade efter den bevillning, som deraf kunnat uttaxeras, jemväl beräknats landstingsskatten. Att ett sådant tillvägagående vore origtigt insåges lätt nog; men för att vinna rättelse härutinnan vore dock nödigt att ett annat förfaringssätt uttänktes och till efterrättelse fastställdes. För detta ändamål kunde man välja en af tvenne vägar, nemligen att antingen iakttaga samma förfaringssätt och tillvägagående som med utdebiteringen af kommunalskatten i allmänhet iakttoges, eller ock att all fastighet oberoende af sin natur eller innehafvare uppskattades och bevillningstaxerades efter enahanda grund och betalade landstingsskatt, vare sig staten toge bevillning deraf eller icke. Hvilketdera sättet som kunde hafva företräde, ville motionären icke afgöra, utan öfverlät åt vederbörande utskott att derutinnan välja.

Då lagutskottet för sin del icke kan finna något giltigt skäl för den skilnad, som i de särskilda författningarne blifvit i nu ifrågavarande afseende gjord beträffande grunderna för utgörande af kommunalutskylder och landstingsskatt, hvilken sistnämnda ju äfven till sin natur är en kommunalskatt, ehuru utgående för en större kommuns behof, anser utskottet, lika med motionären, att ändring i gällande bestämmelser bör ske till avvägbringande af likformighet härutinnan. Arrendatorerna af ifrågavarande egendomar skulle visserligen härigenom få sig ålagda afgifter, från hvilka de förut åtnjutit befrielse; men landstingsskatten torde i allmänhet icke vara af den betydighet, att detta förhållande bör väcka någon betänklighet mot den föreslagna ändringen. Dessutom lära väl på många ställen, såsom motionären antydtt, desse arrendatorer redan vara taxerade för inkomst af arrendet och på denna grund deltaga i landstingsskatten, hvilket emellertid, derest motionärens förslag blefve upphöjdt till lag, ej vidare skulle ega rum.

Utskottet, som icke finner lämpligt att föreslå redaktion af de ändringar i gällande lagbestämmelser, som skulle för ändamålets vinande erfordras, får följaktligen hemställa,

att Riksdagen ville, med anledning af herr Rundbäcks förevarande motion, i skrifvelse anhålla, det täcktes Kongl. Maj:t låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådana ändringar i gällande lagstiftning, att jordbruksfastighet, för hvilken bevilling ej erlägges, skall påföras landstingsskatt efter det belopp, som, derest bevilling för fastigheten skulle utgå, på grund af taxeringsvärdet mot sådan bevilling svarar, hvaremot inkomst af arrende för sådan fastighet ej skall vid åsättande af landstingsskatt tagas i beräkning.

Stockholm den 20 april 1888.

På lagutskottets vägnar:

C. A. Sjöcrona.

Reservationer:

af herrar *Sjöcrona, Victor Ekenman, Fröberg, Liljesköld*, grefve *Wachtmeister, M. W. Huss* och *A. Nilson* i Rinkaby.
